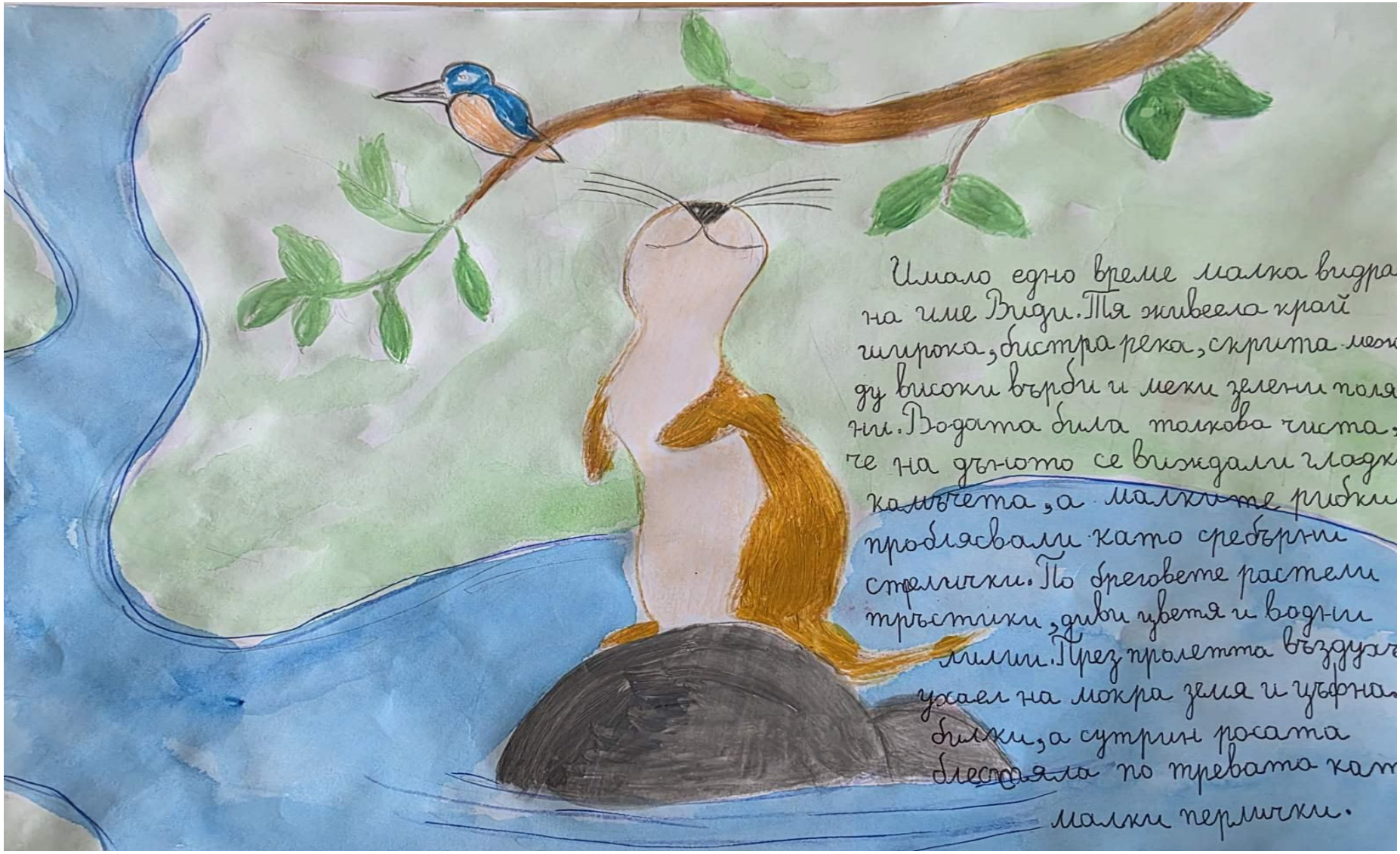

ВИДРИЧКАТА
ВИДИ
И ПАТЕНЦЕТО
ЗИЗИ

Имало едно време малка видра
на име Види. Тя живеела край
гигрока, бистра река, скрита меж
ду високи върби и меки зелени поля
ни. Водата била толкова чиста,
че на дъното се виждали гладк
камъчета, а малките рибки
проблясвали като сребърни
стрелички. По бреговете растели
пръстики, диви цветя и водни
лилии. През пролетта въздуха
ухаел на мокра земя и цъфнал
билки, а сутрин росата
блестяла по тревата как
малки перлички.

Недалеч от реката имало малка гора.
Там живеели бухали, таралежи, жаби и
катерици. Пчелите събирали нектар от
цветята, а водните кончета танцували
над тихите заливчета.

Дъщът на Видри бил спокоен, защото реката давала живот на всички наоколо. Рибите намирали храна във водата, птиците идвали да пият и да си правят гнезда край брега. Дърветата пазели земята влажна и здрава, за да не се рушат брегът при дъжд довете. А видрите помагали реката да остане чиста и пълна с живот. Когато природата е здрава, всичко е свързано като голямо семейство.

Затова Види много обичала своя дом. Тя знаела, че всяко капка вода, всяко листо и всяко същество имат значение. А вечер, когато луната се оглеждала в реката, цялото място изглеждало като тайна приказка, пазена от природата.

Една вечер, когато небето ставало златисто и тихият вятър раз-
движвал тръстиките, Видри чула
тъничко гласче:
– Пиу... пиу...
Тя наострила уши и внимателно се
приближила до един храст край
водата. Там треперело малко патенце,
себе на дива зеленоглава патица.
Пухчето му било меко и жълтеникаво-
кафяво, с малки тъмни петънца по
гърба, а краченца му били още
несигурни.
— Какво се е случило? – попитала тя.
— Изгубих мама и гнездото си...
Докато плуваше край тръстиките,
течението ме отнесе надалеч.
— Не се тревожи. Ще ти помогна.

Тя внимателно качила пате
цето на гърба си и тръгнала
покрай реката. По пътя срещнали
Дядо Костенур.
– Гнездата на речните пти
чета са близо до високите бърб
или в тръстиките – казал п

После бухалът Буру ни
посочи как малка пъте
през тръстиките. А свети
ните светулки пътя
ни.

Види вървяла смело, макар че
лапичките ѝ били уморени.
Ша слушала внимателно всеки
звук. Изведнъж пред тях се чуло:
– Кряк... кряк
Патенцето подскочило.
– Това е моето семейство!

Между високите тръстики се показала дива патица. Беше се свила върху малкото островче от сухи треви. Тя била натревена от меки тревички, щом се сухи-мата. Тя него се гушели още няколко патенца. Те запищукали:

– Зизи, Зизи!

Майката-прегърнала малките под крилото си.

– Благодаря, Зизи! Ти ни помогна да се приберем у дома!

Любопитни факти за мен

- Аз съм видра и съм едно от малкото животни, които могат да плуват по гръб.

- Аз съм видра и когато искам да си почина във водата се влюбявам хубаво във водорасли, за да не ме отнесе течението.

- Аз съм видра и понякога толкова се вълнувам, че мога да уловя повече плячка отколкото мога да изям.

Изготвил: II А клас
България - гр. Кюстендил
ОУ „Професор Марин Дринов"

